అదేమనిషి - అదేమనసు

హాలులో అడుగు పెట్టిన రాజశేఖరం ఎదురుగా గోడనున్న ఫోటో చూసి దిగ్భ్రాంతు డయ్యాడు. కాళ్ల క్రింది నేల కరిగిపోతున్నట్లు, తనను ఎవరో బలవంతగా అగాధాల్లోకి లాగేస్తున్నట్లు అనిపించింది . 'ఇన్నేళ్ళుగా తాను మరిచిపోవటానికి ప్రయత్నించింది ఇందుకా?' అనుకున్నాడు.

"అలాగే నిలబడి పోయారేమిటీ? రండి ! కూర్చోండి!" హాలులోకి వచ్చిన పల్లవి మాటలు వినగానే గతం గది తలుపులు తెరవబోయిన మనసు ఆగి పోయింది.

"నమస్కారం ! నేను... " చెప్పబోతున్న శేఖరం మాటకు అడ్డువస్తూ , "తెలుసు! మీ విజిటింగ్ కార్డు చూశాను" అన్నది పల్లవి.

"విజిటింగ్ కార్డులోని పేరుగల వ్యక్తిగానే గుర్తించారన్నమాట!" రాజశేఖర్ అన్నాడు, కొంచెం వ్యంగాన్ని ధ్వనిస్తూ.

అతని వైపు క్షణం పాటు నిశితంగా చూసిన పల్లవి ప్రతిమలా నిలబడి పోయింది.

"మీరా....మీరు...."

"అవును ! రాజశేఖరాన్నే! ఒకనాటి మీ శేఖర్ని!"

అప్పటికే పల్లవి నుదుటి మీద, చెమట బిందువులు ముత్యపు ముక్కల్లా నిలిచాయి.

"అయినా, నే నిప్పుడు రాజశేఖరంగా మీ ఇంటికి రాలేదు లెండి.....రవి తండ్రిగానే వచ్చాను" - అన్నాడు శేఖరం సిగరెట్టు తీసి వెలిగించుకుంటూ.

పల్లవి పరిస్థితి ఇంకా అలాగే ఉంది. వెంటనే ఏమీ మాట్లాడ లేకపోయింది. కొన్ని క్షణాలకు ఎలాగో తేరుకొని, "కూర్చోండి!" అంటూ రాజశేఖరానికి సోఫా చూపించింది. ఎదురుగా ఉన్న మరో సోఫాలో తను కూర్చుంది.

అంతకు ముందు విజిటింగ్ కార్డు తీసుకు వెళ్ళిన పనిమనిషే రెండు కప్పులతో కాఫీ తీసుకువచ్చి అక్కడున్న టీపాయ్ మీద పెట్టి వెళ్ళిపోయింది. ఓ కప్పు తీసి రాజశేఖరానికి అందించి, " రాజశేఖరం అంటే ఎవరో అనుకున్నాను! మీరే నన్నమాట !"

అని లేని నవ్వును పెదాలకు అద్దుకుంటూ అన్నది పల్లవి.

"నేనే అని తెలిసి ఉంటే ఈ పెళ్ళికి ఒప్పుకునే వారు కాదా?" సూటిగా ఆమె కళ్ల లోకి చూసి అడిగాడు. ఆమె తల వంచుకుంది.

"ఇందులో భయపడవలసిందీ, సిగ్గుపడవలసిందీ ఏమీ లేదు. మీరు ఓ ఆడపిల్లకి తల్లి. నేను బాధ్యత కలిగిన ఒక తండ్రిని. ఎవరి వ్యక్తిత్వం వారికుంది. ఇప్పటికైనా మించి పోయింది లేదు. మా రవి కావాలంటున్నా, మీకు ఇష్టం లేకపోతే ఈ పెళ్ళి జరగదని నేను హామీ ఇస్తున్నాను." ఖాళీ అయిన కప్పును టీపాయ్ మీద ఉంచుతూ అన్నాడు.

పల్లవి బదులు చెప్పలేదు.

చివరి వరకూ కాలిన సిగరెట్ ఆఖరిసారిగా మరోమాటు పీల్చి యాష్ట్రేలో వేసి, ఎదురుగా ఉన్న గోడ దగ్గరకు నడిచాడు రాజశేఖరం. దాని మీద నున్న ఫోటోలోకి చూస్తూ, " ఇది మీ పెళ్ళిఫోటో కదూ? అయినా, మిమ్మల్నిలా చూడవలసి వస్తుంది అనుకోలేదు. ఇప్పుడు బిజినెస్ అంతా మీ అబ్బాయి చూస్తున్నాడనుకుంటాను" అన్నాడు.

"అవును! వాణ్ణి ఫారిన్ పంపించాలనీ, ఓ పెద్ద ఇంజనీర్ని చెయ్యాలనీ అనుకునేవారు వాళ్ళ నాన్న. కానీ, అర్ధాంతరంగా మా కన్యాయంచేసి ఆయన కాస్తా వెళ్ళిపోయారు. అందుకే అబ్బాయిని చదువు మానిపించి వ్యాపారంలో పెట్టవలసి వచ్చింది."

" ఇంకా పెళ్ళి చేయలేదా?"

" చెయ్యాలి. ముందు చెల్లెలి పెళ్ళి కావాలని పట్టుబట్టాడు. అదీకాక మీ రవీ, మా అమ్మాయీ ప్రేమించుకున్నారు కూడా".

"నిజమే! కానీ, ప్రేమించుకున్న వాళ్ళంతా పెళ్ళి చేసుకోవాలనీ, చేసుకుంటున్నారనీ ఎక్కడా లేదు!"

శేఖరం మాటలకు త్రుళ్ళిపడింది పల్లవి.

"మీ వారికి నాటకాలంటే ఇష్టం లేదనుకుంటాను". మళ్ళీ ఆ ఫోటోలోకి చూస్తూ అడిగాడు.

ఎందు కలా అడుగుతున్నారు ?

"మరేం లేదు! నేను చాలా చోట్ల చాలా నాటకాలు వేశాను. వేయించాను. చూశాను. కానీ ఏ ఆడిటోరియంలోనూ ఈయనను చూసిన గుర్తు లేదు" అంటూ మళ్ళీ

వచ్చి సోఫాలో కూర్చున్నాడు.

అతని వైపు ఒకసారి తీక్షణంగా చూసి, "మీరు ఇప్పుడు ఈ ప్రస్తావన ఎందుకు తెచ్చారో నాకు తెలుసు!" అన్నది పల్లవి.

"అయితే, గతాన్ని మీరూ మరచి పోలేదన్నమాట!" ఆమె మనస్సును చదవటానికి ప్రయత్నిస్తూ అన్నాడు.

ఆమె నుంచి జవాబు లేదు. రాదని అతనికీ తెలుసు. కొన్ని క్షణాలు మరీ నిశ్శబ్దంగా గడిచి పోయాయి. అంతటి నిశ్శబ్దాన్ని భరించలేక శేఖరమే ప్రస్తావన మారుస్తూ అడిగాడు-

" అమ్మాయి ఇంట్లో లేదా?"

"ఇంకా కాలేజి నుంచి రాలేదు".

ఆమెతో సంభాషణ కొనసాగించటానికి అతని కెందుకో ఇబ్బందిగా ఉంది.

"ఇప్పుడు తిరిగి వెళ్లటానికి నాకు బస్సు ఉంది. వెళ్ళనా మరి?" ఓ క్షణం ఆగి అడిగాడు.

ఆశ్చర్యపడింది పల్లవి.

"అదేం? అమ్మాయిని చూడకుండా వెడతారా?"

"అవును! తనకు అమ్మాయి నచ్చిందనీ, ఇద్దరం కాలేజీలో చదువుకుంటున్నామనీ, అమ్మాయివన్నీ తల్లి పోలికలేననీ రవి రాశాడు. కానీ, తల్లి పేరు పల్లవి అని రాసి ఉంటే అసలు నేనిలా వచ్చేవాణ్ణి కాదు".

"అంటే?"

"నీ అందం... సారీ! మీ అందచందాలు నాకు తెలుసు కనక!" శేఖరం కామెంట్ విన్న పల్లవి ముఖంలో రంగులు మారిపోయాయి.

"చూడండి, పల్లవి గారూ ! రవి నాకు కొడుకే కాదు. హీ ఈజ్ మై ఫ్రెండ్! ఐ లవ్ హిమ్ సో మచ్! వాడంటే నాకు ప్రాణం. ఎన్నో బాధల్నీ, గతం తాలూకు గాయాల్నీ మరపించాడు." ఆ మాట అంటూంటే రాజశేఖరం కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి.

" మరి మీ రంతగా ప్రేమించే అబ్బాయినీ మీ దగ్గరే ఉంచుకోక ఇక్కడ చదివిస్తున్నా రెందుకు?" అడిగింది పల్లవి.

"తల్లి లేని లోటు కూడా తెలియకుండా వాణ్ణి చాలా కాలం నాదగ్గరే పెంచి పెద్ద

చేశాను. కానీ, రాను రాను నాకు బాధ్యతలు ఎక్కువయ్యాయి. విదేశాలలో నాటకరంగాన్ని పరిశీలించి రమ్మన్నారు ప్రభుత్వం వారు! అప్పుడే రవిని ఇక్కడి నా మిత్రుడు శ్రీనివాసరావు దగ్గర ఉంచవలసి వచ్చింది."

" అయితే, మరి శ్రీనివాసరావు గారు మీ రవికి మేనమామ కాదా?" ఆశ్చర్యపోతూ అడిగింది పల్లవి.

చిన్నగా నవ్వేడు శేఖరం.

" ఆప్యాయత చూపించటానికి కేవలం బంధుత్వాలే అవసరం లేదండీ. శ్రీనివాసరావు నా ప్రాణమిత్రుడు! నా పెళ్ళి చెయ్యాలని ఒకప్పుడు మా అమ్మ కంటే ఎక్కువగా తాపత్రయ పడ్డాడు. అందుకే మన పెళ్ళి జరగదన్న వార్త విన్నప్పుడు మీ అమ్మ గారితో మాట్లాడి ఒప్పించాలని ఆ నాడు బొంబాయి కూడా వచ్చాడు."

"అవును ! అప్పుడు మేం బొంబాయిలో ఉండే వాళ్ళం. అయితే, ఆ నాడు మా ఇంటికి వచ్చింది ఈయనే నన్నమాట! అమ్మా, ఆయనా ఘర్షణ పడుతూంటే నేను లోపలే ఉండిపోయాను ఆనాడు. అందుకే ఆయనను నేనిప్పుడు గుర్తు పట్టలేక పోయాను"

'పోనీలెండి. గతం సంగతి ఇప్పుడు ఎందుకు? ఇంతకీ మా రవి గురించి మీ అమ్మాయి అభిప్రాయం చెప్పలేదు" అన్నాడు శేఖరం ప్రస్తావన మారుస్తూ.

"చిన్నపిల్ల - అదేం చెబుతుంది? కానీ, 'అబ్బాయి నీకు నచ్చినట్లేనా?' అని నేను అడిగినప్పుడు సిగ్గుతో తల వంచుకుంది. పెళ్ళి చూపుల నాడు వాళ్ళిద్దరూ చాలా సేపు మాట్లాడుకున్నారు కూడా!"

"చాలా సేపు మాట్లాడుకున్నంత మాత్రాన ఒకరంటే మరి ఒకరికి సదభిప్రాయం, ఇష్టం ఉన్నాయనుకోవటం పొరపాటు. మన పెళ్ళిచూపులనాడు కూడా మనిద్దరం చాలా సేపు మాట్లాడుకున్నాం. ఆ తరువాత ఒక రోజు గార్డెన్స్‌కి కూడా వెళ్ళాం" గతంలోకి చూస్తూ అన్నాడు శేఖరం.

గతం గురించి మళ్ళీ మళ్ళీ మాట్లాడుకోవటం పల్లవికి ఇష్టం లేదు. అందుకే ప్రస్తావన మారుస్తూ అడిగింది-

"మీ రిప్పుడు కలకత్తా లోనే ఉంటున్నారా?" అని.

"అనే అందరికీ చెబుతుంటాను. కానీ, నాటకాలాడే వాళ్ళకు ఓ చోటు, ఓ ఊరు,

ఏమిటి? ఎవరు రమ్మన్నా వెళ్ళాల్సిందే! అయితే బెంగాలీ కధలన్నా, వాళ్ళ నాటకాలన్నా నాకు చాలా ఇష్టం. అందుకే అక్కడ ఒక 'కళానిలయం' ఏర్పాటు చేశాను." మళ్ళీ మరో సిగరెట్టు తీసి వెలిగించాడు శేఖరం.

"మనం మళ్ళీ ఇలా కలుసుకోవటం మీకు వింతగా అనిపించటం లేదూ?" కొన్ని క్షణాల తర్వాత శూన్యంలోకి చూస్తూ అడిగాడు.

" నిజమే! చాలా విచిత్రంగా ఉంది. ఇన్నాళ్ళుగా రవి మా ఇంటికి వస్తున్నా, అతను మీ అబ్బాయిని తెలుసుకోలేక పోయాను. పైగా మీరు నాకు 'శేఖర్' గానే గుర్తుండిపోయారు. 'రాజశేఖరం' అంటే ఓ మహా నటుడనీ, మంచి నాటక రచయిత అనీ విన్నాను. కానీ, ఒకనాటి రేడియో ఆర్టిస్టు అని గ్రహించ లేదు." పల్లవి కళ్ళలో గర్వం తొణికిస లాడింది.

రాజశేఖరానికి గతం తాలూకు జ్ఞాపకాలు కళ్ళలోకి వస్తున్నాయి.

"అప్పట్లో గుమాస్తా ఉద్యోగం చేసుకుంటూనే రేడియోలో నాటకాలు వేసేవాణ్ణి. సమాజాలతో కలిసి చాలా ఊళ్ళు తిరిగి పోటీల్లో పాల్గొనేవాణ్ణి. నాలో ఉన్న ఉత్సాహానికి ఊపిరి పోశాడు నా మిత్రుడు శ్రీనివాసరావు."

"ఆయనకూడా నాటకాలు వేసేవారా?"

"కాదు. వేయించేవాడు. నాటకాలే వాడికి ప్రాణం. ఎన్నో ప్రదేశాలకు శిక్షణ కోసం పంపించాడు నన్ను. ఎన్నో రాత్రులు పక్కన కూర్చుని నాటకాలు రాయించాడు. నా కెంతటి పేరు ప్రఖ్యాతులు వస్తున్నా, ఎంత డబ్బు గడిస్తున్నా అప్పుడప్పుడూ నాలో ఎందుకో గాలి దుమారాలు చెలరేగేవి. నాకు తెలియకుండానే రాత్రిళ్ళు ఏడుస్తూ గడిపే వాడిని. అయినా, నా మనసులోని ఏడుపు కూడా వాడు వినగలిగేవాడు. నాకు ధైర్యం చెప్పేవాడు. ఒక్కొక్కరి జీవితంలోకి మరొకరు ఎందుకు ప్రవేశిస్తారో ఓ పట్టాన చెప్పటం చాలా కష్టం".

చెప్పటం ఆపి, పల్లవి వైపు చూశాడు శేఖరం.

పల్లవి తన వైపే తదేకంగా చూడటం గమనించి తల వంచుకున్నాడు. సగం కాలిన సిగరెట్టును నలిపి టీపాయ్‌మీద ఉన్న యాష్ ట్రేలో వేశాడు. మళ్ళీ చెప్పటం ప్రారంభించాడు-

" మేరేజెస్ ఆర్ మేడిన్ హెవెన్' అంటారు. కానీ నన్నడిగితే-- 'ఫ్రెండ్షిప్స్ ఆర్ మేడిన్ హెవెన్' అంటాను. ఆరోజు నన్నొక నటునిగా మలచటానికి అహోరాత్రులు

కష్టపడ్డాడు శ్రీనివాసరావు. ఇప్పుడు రవిని తన దగ్గర ఉంచుకుని, కన్న కొడుకులా చూసుకుంటున్నాడు". తృప్తిగా నిట్టూర్చాడు.

"నిజమే! స్నేహబంధమంటూ ఏర్పడాలే కానీ, అంతటి మధురమయిన అనుబంధం మరొకటి ఉండదు. అందుకే సృష్టిలో తియ్యనిది స్నేహమే నంటారు."

"స్నేహబంధం తియ్యనైనదే కాదండీ! తీయలేనిదికూడా!" అన్నాడు శేఖరం, చిన్నగా నవ్వుతూ.

"అంతటి మంచి స్నేహితులు మీకు లభించటం మీ అదృష్టం" అన్నది పల్లవి.

"అవును. నా కున్న అదృష్టమల్లా అదొక్కటే! వాడే నాకు ఉత్తరం రాశాడు మీ అమ్మాయీ, రవీ ప్రేమించుకున్నారనీ, పెళ్లిచూపులుకూడా పూర్తయ్యాయనీ, తండ్రిగా ఒక్కసారి వచ్చి అమ్మాయిని చూసి, ముహూర్తం పెట్టించి వెడితే బాగుంటుందని. బెంగుళూరు ప్రోగ్రామ్ కాన్సిల్ చేసుకొని వచ్చాను"- ఇంకా ఏదో చెప్పబోతూ "మమ్మీ!" అనే పిలుపు వినిపించి వెనక్కి చూశాడు శేఖరం. తన కళ్ళను తానే నమ్మలేక పోయాడు.

సరిగ్గా పాతికేళ్ళ క్రితం పెళ్ళిచూపుల్లో తాను పల్లవిని చూసినప్పుడు- అప్పుడు పల్లవి అచ్చం అలాగే ఉండేది. అవే కళ్ళు, అదే చలాకీతనం!

"మా అమ్మాయి రేఖ" - పల్లవి చేసిన పరిచయంతో వాస్తవానికి వచ్చాడు శేఖరం.

"నమస్తే !" తల కొంచెం వంచి, చిరునవ్వుతో నమస్కరించింది రేఖ. ఆమె వైపు సాదరంగా చూశాడు శేఖరం.

"డ్రెస్ మార్చుకుని వస్తాను మమ్మీ!" అంటూ లేడిలా తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది రేఖ.

అదే గొంతు. పాతికేళ్ళక్రితం పల్లవి గొంతు కూడా అంత మధురంగానూ ఉండేది. గతం గుర్తు కొచ్చిన శేఖరం కనుకొలకులలో కన్నీళ్ళు మరోసారి తొంగి చూశాయి.

"ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నారు? అమ్మాయి ఎలా ఉంది?" అడిగింది పల్లవి.

"నా అభిప్రాయం పాతికేళ్ళ క్రితమే చెప్పాను. కానీ, నా కెందుకో ఇప్పటికీ ఓ ప్రశ్నకు సమాధానం దొరకలేదు."

"ఏమిటీ?" అన్నట్లు రాజశేఖరం వైపు చూసింది పల్లవి.

"అదే! మన పెళ్లికి దాదాపు ముహూర్తంకూడా పెట్టబోయే సమయంలో మీ వాళ్ళు ఎందుకు అలా ప్రవర్తించారా అని! నేను నాటకాలు వేస్తాను - నిజమే! అంతమాత్రం చేత నాటకాలు వేసే కుర్రాడు మా కొద్దని ఎందుకన్నారు?"

"మా మేనమామకు నాటకాలాడే వారంటే ఎందుకో సదభిప్రాయం లేదు. ఏవేవో సమాజాలను లేవదీసి, వేళకు ఇంటి పట్టున ఉండకుండా ఎక్కడెక్కడికో తిరుగు తుంటారనీ, వ్యసనాలకు బానిస లవుతారనీ ఆయన నమ్మకం. అందుకే మీ గురించి మా అమ్మకు లేని పోనివన్నీ నూరిపోసి మన పెళ్ళికాకుండా చేశాడు." చెప్పింది పల్లవి.

"మీ మేనమామ నన్ను చూడాలని ఆ రోజు మా ఇంటికి వచ్చినప్పుడే అనుకున్నాను- ఆయన మామూలు మనిషి కాదని! అయినా, కాలేజీలో మగపిల్లలతో మీరు కలిసి చదువు కున్నారనీ, నాగరికత విచ్చల విడిగా విహారం చేసే సిటీలో మీరు తిరిగారనీ నేనుకూడా అప్పుడు అని ఉంటే? కానీ, అనలేదు! అంటే అది మూర్ఖత్వ మవుతుంది. అనకపోవటం సంస్కార మని పించుకుంటుంది." ఆవేశంగా అన్నాడు రాజశేఖరం.

అంతలోనే పనిమనిషి అక్కడకు వచ్చి ఖాళీ అయిన కాఫీ కప్పులు అక్కడినుంచి తీసుకుని వెళ్ళిపోయింది.

"ఆనాడు ఏ పరిస్థితుల్లో మన పెళ్ళి ఆగిపోయిందో ఇప్పటికైనా మీరు అర్థం చేసుకున్నారు కనక నా మీద కోపం పోయిందనుకుంటాను" అన్నది పల్లవి.

"మీ మీద కోపం నాకెప్పుడూలేదు. ఎటొచ్చీ నామీద నాకే జాలి మిగిలిపోయింది. ఈ నాటికీ!" విరక్తిగా నవ్వాడు.

మళ్ళీ సిగరెట్టు మరొకటి తీసి వెలిగించాడు.

"మీరు సిగరెట్లు చాలా ఎక్కువ కాలుస్తా రనుకుంటాను" నవ్వుతూ అంది పల్లవి.

"మీ మావయ్యగారు చెప్పారుగా - నాటకాలాడేవాళ్ళు వ్యసనాలకు బానిసలవుతారని? ఎంతో అనుభవంతో చెప్పారనుకుంటాను. అన్నట్లు ఆయన కూడా నాటకాల్లోవేషాలు వేసేవారా ఎప్పుడైనా?" కాలుతున్న సిగరెట్టును పరిశీలనగా చూస్తూ అడిగాడు శేఖరం.

" లేదు. ఓ నాటకాలాడే కుర్రాడు మోసం చేసి, మావయ్య కూతుర్ని తీసుకుని లేచిపోయాడు" చెప్పింది పల్లవి.

"ఎవరో, ఎక్కడో నాటకాలు వేసే మనుషులు అసభ్యంగానూ, అనుచితంగానూ

ప్రవర్తించారని అందరూ అలాంటివారే అనుకున్నారు కాబోలు! వెనకటికి మీ మామయ్య లాంటి పెద్దమనిషే - ఎక్కడో రైలు పట్టాలు తప్పి జనం చచ్చిపోయారని విని, ఇంకెప్పుడూ రైల్లో ప్రయాణం చేయకూడ దనుకున్నాడట"

"బాగా అన్నారు!" నవ్వేసింది పల్లవి.

"అసలు నన్నడిగితే ఏ వృత్తయినా పవిత్రమయినదే నంటాను".

"నిజమే! నాటక కళను అంత పవిత్రంగా ఎంచుకుని కృషి చేశారు కనుకనే మీకు 'పద్మశ్రీ' బిరుదొచ్చింది. ఈ వేళ మీరు నాటకం రాసినా, వేషం వేసినా జనం విరగబడి చూస్తున్నారు. అప్పుడప్పుడు మీ గురించిన విశేషాలు పేపర్లో వచ్చినా, అందులో రాజశేఖరం అనే పేరు ఉండటం వల్ల మీరే అని నేను అనుకోలేకపోయాను".

అంతలోనే అక్కడకు వచ్చింది రేఖ.

"ఈయన రాజశేఖరంగారు - రవి నాన్నగారు". రాజశేఖరాన్ని తన కూతురికి మళ్ళీ పరిచయం చేసింది పల్లవి.

"మీ గురించి చాలా విన్నాను" అన్నది రేఖ గౌరవభావంతో నవ్వుతూ.

"అలాగా? కానీ, విననివి కూడా కొన్ని ఉన్నాయి" అన్నాడు రాజశేఖరం ఛలోక్తిగా.

అర్థంకాని రేఖ- మర్యాదకు చిన్నగా నవ్వితే, అర్థం చేసుకున్న పల్లవి- నవ్వలేక నిట్టూర్చింది.

కొన్ని క్షణాలు నిశ్శబ్దంగా గడిచి పోయాయి.

"నేను రవీంద్రభారతికి వెడుతున్నాను మమ్మీ! డాన్స్ ప్రోగ్రామ్ ఉంది. అన్నయ్యకు ఫోన్ చేసి కంపెనీ నుంచి తిన్నగా అక్కడకు వచ్చెయ్యమను. ఇద్దరం కలిసి వస్తాం" అంటూ తల్లికి చెప్పి, రాజశేఖరం దగ్గర సెలవు తీసుకుని వెళ్ళి పోయింది రేఖ.

"మరి, నాకూ సెలవిప్పిస్తే వెడతాను" అంటూ లేచాడు రాజశేఖరం.

"ఈ వేళ మీ స్నేహితుని ఇంట్లోనే ఉంటారనుకుంటాను" అంది పల్లవి.

"లేదు. మా ట్రూప్ బెంగుళూరు వెళ్ళింది. నేను రాత్రి బయలుదేరి వెళ్ళి పోవాలి. మీరు త్వరగా ముహూర్తం పెట్టించి రాస్తే పెళ్ళికి వచ్చి వాళ్ళిద్దర్నీ ఆశీర్వదిస్తాను".

"అలాగే. అయినా, రేఖ గురించి మీ అబ్బాయి అభిప్రాయం చెప్పలేదు". తనుకూడా లేస్తూ అంది.

"పిల్లలు ఎప్పుడూ ఎగిరి గంతేసి, తమ అభిప్రాయాల్ని చెప్పలేరండీ! కొంత

వరకూ వాళ్ళ మనసుల్ని చదవటం పెద్దవాళ్ళు - అందులోనూ - కన్నవాళ్ళు నేర్చుకోవాలి."

"మొత్తానికి మీరు నాటకాల్లో మాటలు జీవితంలోకూడా బాగా ఉపయోగిస్తున్నారు!" ఛలోక్తిగా అన్నది.

"అవును! జీవితానికీ, నాటకానికీ పోలికలు కొన్ని ఉన్నాయి. నాటకంలోని ప్రతి సంఘటనకూ, సన్నివేశానికీ ఓ అర్థం, ఓ అంతరార్థం ఉండాలి! కానీ, జీవితానికి అలా అర్థాన్నీ, అంతరార్థాన్నీ కలిగించే సన్నివేశాలు మూడే మూడు ఉన్నాయి. మొదటిది - పెళ్ళిచూపులు; రెండోది - పెళ్ళిరోజు. ఇక పోతే మూడోది - మొదటి రాత్రి!" ఆ మాట లంటున్న రాజశేఖరం ముఖకవళికలు మారిపోయాయి.

అతని వైపే పరిశీలనగా చూస్తూ ఉండిపోయింది పల్లవి.

"నా జీవిత నాటకం మొదటి ఘట్టంతోనే ఆగిపోయింది. కనీసం నా రవి కయినా మిగిలిన అదృష్టాలు కలుగనీయండి. అంతే నేను చెప్పదలచుకున్నది."

"మీ రంటున్నది నాకు అర్థం కావటంలేదు. అంటే... అంటే...మీరు..." ఏదో స్ఫురించి ఆగిపోయింది పల్లవి.

"నేను పెళ్ళి చేసుకోలేదు!"

" మరి ... రవి?" ఆశ్చర్యం నుంచి తేరుకొనకుండానే ప్రశ్నించింది.

"ఒక అనాథ! మిమ్మల్ని ఎంతగానో ప్రేమించిన నేను మరొకర్ని పెళ్ళి చేసుకో దలుచుకోలేదు. కానీ, మనసులో చెలరేగే సుడిగాలుల నుంచి తప్పుకుని, కొంచెం మనశ్శాంతి పొందాలని అనాథాశ్రమం నుంచి ఆరు నెలల రవిని తెచ్చి పెంచుకున్నాను. అంతే! నా దగ్గర పదేళ్ళు పెరిగిన రవి- తరవాత నా స్నేహితుడి దగ్గర పెరిగి పెద్ద వాడయ్యాడు. నేను మాత్రం అదే మనిషిని! నాది మాత్రం అదే మనసు! వస్తాను!" అంటూ వడివడిగా అడుగులు వేసుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు రాజశేఖరం.

కన్నీటి పొరలలోంచి అస్పష్టంగా కనిపిస్తున్న రాజశేఖరాన్ని కనుమరుగయ్యే వరకూ చూస్తూ అలాగే ఉండిపోయింది పల్లవి. ★

(ఆంధ్రప్రభ.....14-1-76)